

greek

by *danai beloshinof*

*lycée franco-hellénique eugène delacroix
(athens - greece)*

Αποσπάσματα από τα γράμματα

Χτύπημα

Ηττάσαι κάποτε αστροπελέκι στο κεφάλι
Μη περιμένεις να ακούσεις
Τον βρόντο της αστραπής
1973

Λογοτέχνης

Όλοι εμείς έχουμε αισθήματα,
Αλλά αυτό δεν σημαίνει, ότι είμαστε ποιητές,
Έως ότου γίνουμε ποιητές, εμείς απλώς δοκιμάζουμε
1999

Αμάθεια

Κανείς δεν με γνωρίζει έτσι
Όπως εγώ γνωρίζω τον εαυτό μου.
Παρ' όλα αυτά τον γνωρίζω ελάχιστα
1973

Συμπόνια

Πρέπει να θυμάσαι και το ελάχιστο βάσανο που προκάλεσες στους άλλους
Και να ξεχάσεις τα χειρότερα βάσανα που υπέστης από τους άλλους
1997

Το σπαθί και η πένα

Είναι ανώφελο να καταφεύγεις στο σπαθί
Όταν η πένα είναι ηττημένη
1993

Προφητεία

Κάθε άνθρωπος είναι προφήτης
Μέσα από αυτόν αρχίζει η ζωή και μέσα σε αυτόν τελειώνει.
1988

Ευτυχία

Εάν δεχτούμε:
Από τον Πολυθεϊσμό το σεβασμό της γης και τους προγόνους μας
Από τις θρησκείες της Άπω Ανατολής την πνευματικότητα
Από τον Ιουδαϊσμό – την προοπτική και την σταθερότητα
Από το Χριστιανισμό -την αγάπη και την συγχώρεση
Από το Ισλάμ - την εγκάρδια πίστη
Από τον Λαϊκισμό – την κατανόηση και την ευαισθησία
Από τον Ουμανισμό - καθολικό διάβημα
Θα ήμασταν οι πιο ευτυχισμένοι άνθρωποι.
1990

Πατρίδα

Είναι το κομματάκι γης
Εκεί που μπορούμε να ζήσουμε την ελευθερία μας;
Αυτό μπορεί να είναι τόσο μεγάλο, όσο το σύμπαν
Και τόσο μικρό όσο το περιορίζει η φαντασία μας.
1990

***

Όραμα

Συνειδητοποιώντας ότι έχει έρθει η ώρα της ολοκλήρωσης του ηγέτη τους,
οι άνθρωποι τον περιστοίχισαν αναμένοντας τις ύστατες συστάσεις του.
Τους είπε: Απαλαχτείτε από την ύλη, όπως έκανα εγώ όταν στα επτά μου
χάρισα το αγαπημένο μου παιχνίδι σε ένα φτωχό γειτονόπουλο, κάτι το
οποίο δεν κατάφερε να με κάνει να χάσω την σπουδαιότητα της δωρεάς.
Απαλαχτείτε από τον πόθο, όπως έκανα εγώ όταν στα δεκαεπτά μου
θυσίασα την αγάπη στο όνομα της φιλίας.

Απαλαχτείτε από την γνώση, όπως έκανα εγώ όταν στα είκοσι επτά μου ολοκλήρωσα την συγκομιδή τίτλων οι οποίοι σχεδόν με οδήγησαν στην ματαιοδοξία εις βάρος της ταπεινότητας.

Απαλαχτείτε από την δόξα, όπως έκανα εγώ όταν στα τριάντα επτά μου συνειδητοποίησα ότι συνεισφέρει μόνο στην φαντασία.

Απαλαχτείτε από τις μεταφυσικές σκέψεις, όπως έκανα εγώ όταν στα σαράντα επτά μου αναγνώρισα ότι πρέπει να αφήσω την αλήθεια στην ίδια την αλήθεια.

Απαλαχτείτε από την κοινωνικότητα, όπως έκανα εγώ όταν στα πενήντα επτά μου διέκρινα την υποκρισία στην ανθρώπινη συμπεριφορά.

Απαλαχτείτε από τους όμοιους σας και ζήστε σαν ασκητές , όπως έκανα εγώ όταν στα εξήντα επτά μου για να δείτε εάν θα χάσετε όλους τους πραγματικούς φίλους σας.

Απαλαχτείτε από την σκέψη, όπως έκανα εγώ όταν στα εβδομήντα επτά μου όταν σταμάτησα να γράφω και έσκισα όλα μου τα βιβλία, τα οποία με είχαν αποκόψει από την φύση.

Απαλαχτείτε από το σώμα σας όσο αυτό είναι εφικτό, έτσι ώστε όταν έρθει η ημέρα να είστε έτοιμοι να απαλαχθείτε από την ζωή όπως την γνωρίζετε και να ενωθείτε με αυτό το οποίο ακόμα αγνοείτε...

1999

Αποσπάσματα από τους χειραφετημένους

Το αεράκι

(πριν από την οριοθέτηση των εννοιών του χρόνου και του χώρου)

Είμαι ένα αεράκι που φυσάει στο σύμπαν, άνευ περιορισμού, ούτε χρόνου ούτε χώρου, που τελειώνει το περιπετειώδες ταξίδι του μέσα στους πνεύμονες ενός βρέφους. Μόνο τότε έμαθα να δίνω αξία στη ζωή, της οποίας έγινα ενιαίο και αναπόσπαστο κομμάτι.

1995

Μελωδία

(σε μια γη η οποία έχει ξανακερδίσει την ελευθερία της)

Έχοντας πολεμήσει μέχρι θανάτου ο ένας εναντίον του άλλου, οι πληθυσμοί

τελικά εξαφανίστηκαν από μία γη η οποία είχε ξανακερδίσει την ελευθερία της. Μόνο η μελωδία θα παρέμενε στην μνήμη, ονειρεμένη από μία ιδιοφυΐα η οποία μάταια στόχευε στην συμφιλίωση των εχθρών. Και στο τέλος ήταν η φύση, μέσα από τα πουλιά της, τα δέντρα της, τα ποτάμια της, που δημιούργησε την μελωδία της ύπαρξης, αυτήν της διάνοιας και της δύναμης.

Ναι, εγώ είμαι αυτός τον οποίο δημιούργησε η φύση.
1997

Το ποίημα

(εποχή της γαλήνης στις πλαγιές του Βόλγα)

Η ανάμνηση ενός πληθυσμού με οδήγησε σε ένα ποίημα, ανώνυμο ποίημα που λέει:

Παιδί μου,

Αν κάποια μέρα συμβεί να νιώσεις νοσταλγία για μένα,

Όταν θα έχω ήδη φτάσει τους ουρανούς με τον θάνατό μου,

Να ζήσεις τη ζωή σου με ένταση και,

Όταν θα έχεις βιώσει την ενσωμάτωση με τη σειρά σου,

Έλα να με συναντήσεις στο ερημητήριό μου,

Στην ύπαρξη και στο τίποτα,

Θα με βρεις εκεί επάνω,

Με μία πένα με φτερό στο χέρι, ένα κομμάτι χαρτί μπροστά μου,

Να αναζητώ την αναβίωση

1997

ο βράχος

(ρομαντική στιγμή στην έρημο Γκόμπι-Μογγολία)

Είμαι αυτή τη φορά ένας ακίνητος βράχος που ποτέ του μέχρι τώρα δεν τον έχει προσεγγίσει τόσο κοντά ο άνθρωπος. Δύο εραστές χαράζουν τον έρωτά τους σε αυτόν τον βράχο, κάνοντάς με μάρτυρα του πάθους τους και της ιστορίας τους.

1995

Η συνείδηση

(εκδιωγμένη στην περίοδο πολέμου)

Μου επιβλήθηκε κάποιος στον οποίο είχα και εγώ επιβληθεί. Δίπλα δίπλα αγωνιζόμασταν μαζί παραδειγματικά, στην εφηβεία μας, και αδυσώπητα εν συνέχεια στην νεότητάς μας. Διαλέγοντας την πολιτική καριέρα ως τρόπο

διαβίωσης, πεδίο όπου πέτυχε να γίνει γνωστός, αναλαμβάνοντας την εξουσία όμως κατέληξε στην κατάχρησή της.

Απαντώντας την ερώτησή μου: «γιατί το κάνεις αυτό και τί έχει γίνει από την παραδειγματικότητα και τον αγώνα;», αιτιολόγησε την καταπίεση των άλλων έχοντας ανάγκη να διατηρήσει αυτό που είχε αποκτήσει.

Εκείνη την ημέρα εκδιώχθηκα.
1997

Το φάντασμα

(εκτός χρόνου χώρου)

Είμαι ξανά στην εξουσία, εκτός του χρόνου και του χώρου, μακριά από κάθε συναίσθημα και την πραγματικότητα...

1997

***

Ο αξιότιμος

... Ο θάνατος ήρθε στο ερημητήριο του αξιότιμου άνδρα.

Στην αρχή, ανακαλύπτοντας το μοντέλο ζωής που ο άνδρας είχε ζήσει τον λυπήθηκε. Ο αξιέπαινος άνδρας καλούσε τον θάνατο, και στο τέλος εκπληρώθηκε η επιθυμία του. Ο αξιότιμος άνδρας ανακατεύεται με την φύση μέσα από την κοσμική αλληλεπίδραση, ακριβώς όπως όλα τα όντα πριν και μετά από αυτόν, και γίνεται έτσι, μέρος αυτής της πραγματικότητας για την οποία είχε κάνει τόσα πολλά, καταλήγοντας να την φοβάται.

Η οικογένειά του και οι άνθρωποί του έσπευδαν από παντού για να αποδώσουν ένα τελευταίο φόρο τιμής στον έξοχο άνδρα. Κάποιοι, ανιχνεύοντας άρωμα λιβανιού στο ερημητήριο, τον ανακήρυξαν Άγιο. Άλλοι, πεπεισμένοι πως παρατήρησαν έναν κύκλο φωτός να ξεπροβάλλει από το ερημητήριο, τον ανακήρυξαν νέο προφήτη.

Τότε ο μεγαλύτερος γιος του μεγαλύτερου γιου του αξιότιμου άνδρα αποσφράγισε τον φάκελο στον οποίο ήταν η διαθήκη του παππού του, και την διάβασε δυνατά στο ακροατήριο:

«Η τελευταία μου επιθυμία επιγράφεται στη ζωή μου. Διαβάστε την και πάρτε το παράδειγμά της. Να έχετε στο μυαλό σας πάντα πως κανένας δεν είναι καλύτερος από κανέναν σας, όπως επίσης πως κανένας από εσάς δεν είναι καλύτερος από κανέναν άλλον άνθρωπο.

«Όσον αφορά εμένα, είμαι μονάχα ένας απλός άνθρωπος, ίσως ο πρώτος χειραφετημένος και ο πρώτος με καθολικό πνεύμα, η επιθυμία δεν είναι

τελευταία, αφού γνωρίζω πως δεν είμαι ούτε ο πρώτος ούτε ο τελευταίος όλων αυτών που ολοκληρώθηκαν πλήρως.

«Ας είναι η μέρα της αποχώρησής μου, η μέρα ολοκλήρωσης με την αλήθεια και της κοσμικής χειραφέτησης. Όσον αφορά τον τάφο μου, ας είναι απλός, με σκαλισμένες τις λέξεις: «εδώ κείται ένας άνδρας της πράσινης κοιλάδας» στην ταφόπλακα. Η πόρτα του ερημητηρίου μου ας είναι, τελικά και για πάντα, συνεχώς ανοιχτή, χωρίς προοπτικές ανακαίνισης, αφημένος στη φθορά του χρόνου και στις διαθέσεις της φύσης.

«Οι αγαπημένοι μου, να είστε χαρούμενοι για μένα γιατί, όσο μεγάλη και να είναι η περιοχή, η ύπαρξή της είναι ακόμα μεγαλύτερη, και οποιαδήποτε να είναι η διάρκεια του χρόνου, η μη ύπαρξή του είναι ακόμα μεγαλύτερη. Με τον ίδιο τρόπο, οποιαδήποτε και αν είναι η παντοδυναμία του συναισθήματος, η μη ύπαρξή του είναι ακόμα πιο αποτελεσματική, και οποιαδήποτε και αν είναι η διάσταση της πραγματικότητας, η μη ύπαρξή της είναι ακόμα πιο αχανής».

Μάιος 1996

Αποσπάσματα από τους ενωμένους

Ο ερευνητής

Τον βλέπω την νύχτα να ψάχνει τους κάδους απορριμάτων, και αφού τον κατηγορήσω τον αφήνω στο θλιβερό του πεπρωμένο...

Ύστερα, αρχίζω να αναμένω την άφιξη αυτού του καημένου ανθρώπου. Στην αρχή, νύχτα με την νύχτα, κάθε πρωί, και τέλος, σε κάθε στιγμή της ημέρας. Διότι ο φίλος μας συνήθισε στο να κάνει την θλιβερή του αποστολή και, αντί να την πραγματοποιεί με δυσφορία όπως στις αρχές, αρχίζει να το κάνει τακτικά και με επιδεξιότητα, τόσο πολύ, ώστε την τελευταία φορά που συναντηθήκαμε και διασταυρώθηκαν οι ματιές μας, εγώ ήμουν αυτός που ένιωσα ότι ήθελε να τον καταπιεί η γη από ντροπή.

1999

Ένωση

Τώρα που η κατάθεση του ενάγοντα και η δουλειά της υπεράσπισης έφτασαν στο τέλος τους, Ο Θεός-Κριτής, που ήταν μέχρι στιγμής σιωπηλός, πρέπει να μιλήσει και να ανακοινώσει την απόφασή του.

Και τότε μέσα στο σκοτάδι βγαίνει μία ακτίνα φωτός από την ρωγμή, την ίδια στιγμή, φυλακή και παρηγοριά της ελευθερίας. Μέσα από αυτό, η σιωπή με παρακινεί να συναντήσω τον Θεό-Κριτή και να τον ακούσω, να ανακοινώνει την ετυμηγορία του.

Εγώ λοιπόν, πάω κοντά του για να βλέπω, χωρίς χειρονομίες, με τα μάτια κλειστά. Τότε, με ψεύτικα γυαλιά βλέπω τον Θεό-Κριτή, να προφέρει μία ετυμηγορία βασισμένη στην ανθρώπινη συνείδηση της οποίας το κλειδί είναι η αθωότητα. Τότε καταλαβαίνω, ότι είμαι παρουσία του εαυτού μου, ότι οι αντιφάσεις εξαφανίζονται και ότι η ένωση λαμβάνει χώρα.

Έτσι, να είμαι, την ίδια στιγμή, μαζί με τους προφήτες και τους αξιολύπητους. Ενσωματώνω τον εαυτό μου με αυτούς και μέσα σ αυτούς, με τον Θεό-Κριτή και μέσα σε αυτόν, γιατί όλοι έχουμε την ίδια μοίρα όπου η συνείδηση είναι στην ουσία απλώς και μόνο, η εγγύηση για την ανθρώπινη ισορροπία, και την απόρριψη των πολλαπλών προσώπων της αποτροπής.

Εδώ είμαι λοιπόν, και πάλι, στην παντοδυναμία της οποίας ποτέ δεν σταμάτησα να είμαι μέρος, και στην ύπαρξη και στο τίποτα, το οποίο ποτέ δεν άφησα.

Εδώ είμαι, όντας ακόμα ενιαίο και αναπόσπαστο μέρος της παντοδυναμίας, της ύπαρξης και του τίποτα, διότι δεν υπάρχει τρόπος να αποτρέψεις το να γίνεις μόριο μετά τον θάνατο.

1998

***

Η αποχώρηση

Μετά από έναν νοσταλγικό γύρο του κόσμου, τόπος της προηγούμενης ζωής μου, συνεχίζω το γεμάτο από γεγονότα ταξίδι μου.

Συνέχεια ζω με τις Γήινες αναμνήσεις μου ακόμα και μετά το γυρισμό. Έτσι λοιπόν χωρίς περιορισμούς πλέω στο χρόνο και τον χώρο.

Εάν εξελιχθώ στην απόλυτη γνώση και οικουμενική αλήθεια όντας στο μονοπάτι εξερεύνησης της αναγέννησης αυτού που ρέει και θα συνεχίσει να ρέει πέραν από τον Άνθρωπο, εάν βασανίζω το πνεύμα μου με κάθε ανήσυχη σκέψη: Αυτά όσον αφορά τον Άνθρωπο, την καθημερινότητά του, το μέλλον του, την υγεία και την ελευθερία του. Τι άραγε θα ήταν η ζωή και ο θάνατος χωρίς τον Άνθρωπο; Τι θα ήταν η παντοδυναμία με τα δύο της πρόσωπα: Γνώση και αλήθεια; και ας ρωτήσω τον εαυτό μου: Γιατί η ανθρώπινη ευτυχία είναι άπιαστη;

Είμαι σίγουρος, ότι υπάρχει ζωή εκεί πάνω , ο ίδιος είμαι ήδη εκεί. Αλλά τι να πούμε για την ζωή του Ανθρώπου στη γη; Είναι δυνατόν να βελτιωθούν οι συνθήκες της;

Και τι μπορώ να κάνω από εδώ πάνω που είμαι;

Ο θάνατος μόνο βάζει τέλος στην πείνα και την λαιμαργία, στο όνειρο των αφοσιωμένων, και των αλόγιστων, στην σύλληψη της γνώσης και στους αγράμματους.

Μέσα από τον θάνατο υλοποιείται μεταξύ άλλων και η ισότητα.

Αυτό που με ανησυχεί είναι ο Άνθρωπος... Αλήθεια, εάν εγώ δεν είμαι ολοκληρωτικά ενωμένος με Αυτόν και το Σύμπαν στο χρόνο και στον χώρο, στην ζωή και στον θάνατο, τότε γιατί πρέπει να ανησυχώ;

Εγώ αναχωρώ, σου λέω, απελευθερωμένος από κάθε περιττή έκφραση, γραμμένη η όχι. Είπα φεύγω, απελευθερωμένος από κάθε κάλεσμα ακόμα και για χειραφέτηση, από την απόλυτη γνώση και οικουμενική αλήθεια. Φεύγει επίσης ο Άνθρωπος απελευθερωμένος από τον Θεό του Σύμπαντος. Αναχωρεί τελικά και ίδιος ο Θεός του Σύμπαντος, απελευθερωμένος στην σειρά του από τον Άνθρωπο.

Σίγουρα φεύγω εγώ; ή μήπως φεύγει ο Άνθρωπος; Φεύγει ο Θεός του Σύμπαντος.

Απελευθερωμένος, είμαι εγώ; Απελευθερωμένος είναι ο Άνθρωπος και απελευθερωμένος είναι ο Θεός του Σύμπαντος.

1999

Αποσπάσματα από τον ονειροπόλο

Το τελευταίο

... Κατά τη διάρκεια των τελευταίων λεπτών της ζωής του, έχοντας σκεφτεί σοβαρά, ο ονειροπόλος έφθασε στα παρακάτω συμπεράσματα:

Στην αρχή ο Θεός γεννιέται, μετά μεγαλώνει, και μετά γερνάει στις ψυχές των ανθρώπων. Αυτοί που Τον αντιλαμβάνονται με το δικό τους τρόπο πιστεύουν ότι ο Θεός δημιούργησε τον Άνθρωπο μόνο για την διασκέδασή του, και έτσι, με τη σειρά τους, αφιερώνουν τον εαυτό τους σε αυτήν. Εκείνοι, που Τον φοβούνται, κάνουν το ίδιο αφιερώνοντας τον εαυτό τους τόσο πολύ, που απλά ξεχνούν να ζήσουν.

Στην αναζήτηση για έναν Θεό, αφοσιωμένος στην δική του εικόνα που γερνάει στο χρόνο και τον χώρο, που χάνεται μετά στο τίποτα, ο άνθρωπος ξεχνά πως ο θάνατος σβήνει τα πάντα, και τον ενσωματώνει απόλυτα σε αυτό, το οποίο αναζητά, ή αυτό, το οποίο ούτε καν έχει αρχίσει να αναζητά. Ο άνθρωπος, αυτό το σκεπτόμενο ον, τρέμοντας τον θάνατο, τον φοβάται ακόμα περισσότερο. Έτσι όμως, δεν μπορεί να φτάσει το στάδιο της χειραφέτησης και αυτό της ενσωμάτωσης στην ζωή μετά τόσο εύκολα όσο μπορούν τα άλλα στοιχεία της φύσης και του σύμπαντος. Είναι καθήκον του να επαναδραστηριοποιήσει το μυαλό του, για να αφομοιώσει αυτές τις δύο έννοιες της χειραφέτησης και της ενσωμάτωσης.

Παράλληλα, ονειρεύοντας μία μεταθάνατον ζωή, τη φαντάζεται πανομοιότυπη με αυτήν με την οποία είναι οικείος, και το κυριότερο, ο ίδιος παντοτινός επίσης.

Αλλά, σε αυτήν την περίπτωση, δε θα ήταν ανιαρό; Και ο άνθρωπος, δε θα γινόταν Θεός;

Στην αναζήτησή της πίστης, ο άνθρωπος κρατάει τον εαυτό του μακριά από τα κοντινά του πρόσωπα, φέρνοντας αντιμέτωπο τον εαυτό του με αυτά. Δεν θα έπρεπε καλύτερα, σε αυτή την περίπτωση, να μην οδηγείται κοντά στην εγωιστική αυτοεκτίμησή του, αλλά στην ανθρωπότητα και στις μεγάλες της αξίες;

Όσον αφορά την ίδια την πίστη, αντιπροσωπεύει, πράγματι, τον πιο εύκολο δρόμο για το αβέβαιο τέλος, δεδομένου ότι η θέληση για να εργαστείς για χάρη του ανθρωπισμού είναι το πιο σίγουρο μονοπάτι.

Τόσο πρόσφατα όσο χτες, ο άνθρωπος υπέμενε την φύση περισσότερο απ' ότι την αγαπούσε. Σήμερα, ο άνθρωπος την χρησιμοποιεί και την κακομεταχειρίζεται. Μέχρι στιγμής είχε διατηρήσει την ύπαρξή της σε ένα παρελθόν μίας αργής εξέλιξης της ιστορίας.

Θα καταφέρει ο άνθρωπος να διατηρήσει τη φύση, σε έναν κόσμο που εξελίσσεται όλο και γρηγορότερα από τώρα και στο εξής;

Εν ολίγοις ο Ονειροπόλος συμπεραίνει ότι, δεν υπάρχει μέλλον για μία ανθρωπότητα η οποία συνεχώς αυτοδιαιρείται – όσον αφορά τις διαφορές στις φυλές, τις γλώσσες, τις περιοχές, τα πιστεύω και τα δόγματα – ενωμένη από τη μοναδική απληστία, και έχοντας ξεχάσει τα πάντα για τον ανθρωπισμό.

2000

***

Από τους ύμνους

9

Είμαι ο νεογέννητος, ο έφηβος,
Ο γέρος άνδρας, η αιωνιότητα,
Είμαι ο πατέρας, η κούραση,
Η μητέρα, η συγκομιδή

Είμαι το άψυχο, το περιπετειώδες
Οι καλλιέργειες, η σοδειά,
Είμαι το καλό, το δώρο,
Το κακό, η μιζέρια

Είμαι η αγάπη, η συμπόνοια,
Το μίσος, η δυστυχία,
Είμαι η ελπίδα, οι προσδοκίες,
Η τύχη, το πεπρωμένο

Είμαι η σκέψη, η αλήθεια,
Η πίστη, το ποθητό,
Είμαι αυτός που βλέπει, αυτός που βλέπεται,
Και κάθε αστέρι που πέφτει

Είμαι η ζωή, ο θάνατος,
Η ύπαρξη, η μη-ύπαρξη,
Είμαι ο Θεός, η αθανασία,
Το παν, το τίποτα

Είμαι άνθρωπος
2000

11

Υπάρχω, άρα είμαι υπεύθυνος,
Υπάρχεις, άρα και εσύ το ίδιο,
Υπάρχουμε, άρα και εμείς το ίδιο,
Η απώλεια μας ενώνει, χάρη στην αλληλεγγύη,
Για το καλύτερο και το χειρότερο,
Το καθήκον μας αναγκάζει να είμαστε έτσι
2000

Αποσπάσματα από το άλφα-ωμέγα

Από την αναχώρηση

Τι χάσιμο χρόνου

Το να αφήνουμε τους εαυτούς μας να θολώνονται με αυταπάτες
Το να ελπίζουμε για μια συνάντηση ή ένα φιλί,
Τι χάσιμο χρόνου
Το να οραματιζόμαστε το αδύνατον και να ονειροπολούμε
Τι χάσιμο χρόνου
Στη γη, στη θάλασσα και στον αέρα,
Το να θέλουμε να ταξιδεύουμε,
Θεέ! Πόσο νοσταλγικό, παρ' όλ' αυτά
Γι αυτόν τον ασήμαντο χαμένο χρόνο!
2002

Για τη ζωή

Η επιστροφή μου από το ταξίδι της ζωής.
Το οποίο προσπαθώ να καταλάβω και να αναλύσω,
Όχι δίχως φιλοσοφία,
Έχω πολύ περισσότερες ερωτήσεις από απαντήσεις
2002

Τα τελευταία δάκρυα

Μόλις έπεσαν:
Είναι δάκρυα της αποχώρησης,
Θα είναι δυστυχισμένα και ζεστά,
Όπως για κάποιον χωρισμό;
Ή χαρούμενα και μελωδικά,
Όπως για χειραφέτηση;

Τα τελευταία δάκρυα μόλις έπεσαν, σαν καταιγίδα,
Να τα, έρχονται υποκινώντας με να επιβιβαστώ,
Και να 'μαι, επιβιβάζομαι
Με μία τόσο απερίγραπτη χαρά!

Σιγοτραγουδώ έναν ύμνο,
Έναν ύμνο προς την αναχώρηση τον οποίο ποτέ μου δεν έγραψα,
Τον σιγοτραγουδώ για πρώτη φορά,
Ενώ βασανίζομαι για πρώτη φορά,
Ακόμη τον σιγοτραγουδώ,
Ελπίζοντας, όταν τελειώσει, να αναχωρήσω,
Ακόμη σιγοτραγουδώ,
Και να 'μαι που αναχωρώ,
Να 'μαι, χαρούμενα, περνώντας απέναντι
2002

***

Από τον ακροατή

Κάιν

Κάιν, τί έκανες, ή καλύτερα, τί έκανε ο Άνθρωπος με σένα; Σκότωσες τον αδερφό σου, ή μήπως ήταν ο Άνθρωπος που σε ενοχοποίησε για το θάνατό του, αφού σε είχε δημιουργήσει στην φαντασία του;
Αν ήταν αλήθεια, πως ο Θεός ευνόησε τον Άβελ αντί για σένα, και ακόμα δέχτηκε τα δώρα του, αλλά απέρριψε τα δικά σου, όπως επίσης και την αγάπη σου γι Αυτόν, και δεν αναγνώρισε τον μόχθο σου, θα ήμουν έτοιμος να σου αναγνωρίσω ελαφρυντικά του αδύναμου, πνευματικά και σωματικά. Ωστόσο, αν ήταν ο Άβελ αυτός που σε σκότωσε, παρ' όλα τα σημάδια τρυφερότητας τα οποία ο Θεός του προσέφερε, ποτέ δεν θα τον είχα συγχωρέσει.
2002

Συμπόνοια

Την βρίσκω, εκεί σταυρωμένη. Την βρίσκω εκεί ξανά, να θυσιάζει τον εαυτό της για να σώσει άλλους.
Καμία επικοινωνία μεταξύ μας από τότε που συγκατοικούμε.
2002

Μύλοι

Θερβάντες, σε έψαχνα για αρκετό καιρό, αλλά συνάντησα μονάχα τον Δον Κιχώτη να καβαλικεύει την Ροσινάντη στο δρόμο προς τους μύλους του, και να τον ακολουθεί ο Σάντσο, ο πιστός του σύντροφος κουρνιασμένος στον γάιδαρό του.

Αγαπητέ Μιγκέλ, έκανες τον Δον Κιχώτη αθάνατο στο μυαλό και την φαντασία των ανθρώπων και, πολύ καλά τα κατάφερες, διότι δεν μπορώ να σε φανταστώ σε αναζήτηση του ήρωά σου που δεν είναι κανένας άλλος παρά εσύ ο ίδιος.

Έτσι, πάρε και τους δυο μας για να ξεκινήσουμε την περιπέτεια της αναζήτησής με τον Δον Κιχώτη και τον Σάντσο!

2002

Dag

Hammar skjold, ήσουν ο δεύτερος που έγινε Γενικός Γραμματέας του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών. Ερχόμενος από τη Σουηδία, μία χώρα που έχει ξεχάσει τι είναι ο πόλεμος για πολύ καιρό, η αποστολή σου ήταν να διατηρήσεις την ειρήνη στον κόσμο, όσο αυτό ήταν εφικτό. Άνδρα του καθήκοντος, έδρασες για χάρη της αυτονομίας του οργανισμού, με μεγάλη επιτυχία. Πόσο όμως μετανιωμένος και νοσταλγικός πρέπει να νιώθεις σήμερα, παρατηρώντας το πώς ο ίδιος ο οργανισμός έχει μεταμορφωθεί σε σύμβολο του μονοπλευρισμού και της μετριότητας.

2002

Υοί

Οι γιοί σου, Τζωρτζ Ουάσινγκτον, εσύ, ο απελευθερωτής των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, οι γιοί σου, εσύ, ο που έδρασες με ακεραιότητα και εντιμότητα για μία καλύτερη ανθρωπότητα, κοιτάξέ τους, δύο αιώνες μετά την αποχώρησή σου, και παρά την εμπειρία την οποία έχουν αποκτήσει, κοιτάξέ τους, να κατακτούν το διάστημα μέχρι τον «Άρη» σε αναζήτηση υδρόβιας ζωής, παραμελώντας το άφθονο νερό της γης, αφηγοντάς το μολυσμένο, και αναγκάζοντας χιλιάδες μη προνομιούχους ανθρώπους να πεθάνουν από τη δίψα!

Είναι αυτοί οι γιοί που επιθυμούσες, Ουάσινγκτον;

2002

Αποσπάσματα από τις αναμνήσεις

Από την εισαγωγή

Παιδί μου,

Ο Παππούς σου μου έχει πει τόσες φορές, πως οι αριθμοί τον έχουν σκοτώσει, εννοώντας την διοικητική του δουλειά η οποία περιείχε αποκλειστικά λογιστικά, τον είχε κρατήσει μακριά από το γράψιμο.

Όσον αφορά εμένα, θα προτιμούσα να πω, πως τα γράμματα με έχουν σκοτώσει, διότι χρησιμοποίησα τα περισσότερα από αυτά λανθασμένα, ειδικά σε σχέση με τη συγγραφή των μη λογοτεχνικών έργων. Αυτά, μολαταύτα, αποδείχτηκαν να είναι χρήσιμα και γνώρισαν μεγάλη επιτυχία; Επίσης, με βοήθησαν να κερδίσω τα προς το ζειν. Ταυτόχρονα, με κράτησαν μακριά από τα λογοτεχνικά γραπτά τα οποία, από μόνα τους, αποτελούν θησαυρό δημιουργίας.

Εσύ που αναζητάς τη χειραφέτηση,

Να γνωρίζεις ότι κάθε άνθρωπος έχει ρίζες για τις οποίες οφείλει να είναι περήφανος, οποιεσδήποτε και εάν είναι αυτές, εφόσον αυτός μένει κοντά στα πλεονεκτήματα και αποβάλλει τα μειονεκτήματα. Οι ρίζες σου χρονολογούνται παλιά και πηγάζουν από τη γη των προφητών, των αποστόλων και των αγίων. Και δεν μιλάω μοναχά για αυτούς που είναι γνωστοί; Αλλά και για αυτούς τους προφήτες, αποστόλους, αγίους, παθιασμένους για γνώση και πολιτισμό και για κάθε άνθρωπο που έζησε την ανθρωπότητά του με βάση τις αναγνωρισμένες αξίες της εποχής του.

Οι ρίζες σου, παιδί μου βρίσκονται στην Ανατολή, καρδιά της γης:

Οι Αραμαιοί, αυτοί που ανακάλυψαν τον Ελ, τον μοναδικό θεό, σου έδωσαν το επίθετό σου, αφού ο Νάαμαν είναι υπηρέτης του Ελ. Όσον αφορά τον Νάαμαν τον Σύριο, αρχηγό του αραμαιοκού στρατού, αυτός θεραπεύτηκε από λέπρα τον ένατο αιώνα π.Χ. από τον προφήτη Ελίσσα ενώ πολέμαγε επτά φορές στον Ιορδάνη ποταμό. Επιπροσθέτως, τα Αραμαιοί, ήταν η γλώσσα του ίδιου του Χριστού.

Είσαι επίσης παιδί της Φοινίκης των Καννανίων, των εφευρετών της γραφής – απόκτηση, την οποία δεν διατήρησαν για πολύ, αλλά εμπλούτισαν τους εαυτούς τους με τους πολιτισμούς των άλλων, χάνοντας έτσι, την ταυτότητά τους.

Είσαι επίσης παιδί των Αράβων που πολέμησαν ένδοξα για την δικαιοσύνη, με συμπεριφορές, λιγότερο παρατηρηταίες στις μέρες μας, και για τις οποίες η αναγέννηση, κάποια μέρα, φαίνεται να είναι μία απελπισμένη υπόθεση.

Είσαι το παιδί του Λιβάνου του οποίου η επιτυχία είναι υποδειγματική,

ατομικά μιλώντας πάντα, όχι όμως παντού λόγω του διευρυμένου μερκαντιλισμού.

Τέλος, είσαι το παιδί της Ανατολικής Εκκλησίας, που παρόλο που έχει ρίζες στην Ιστορία είναι διαχωρισμένη, και της οποίας οι αφηγητές ακόμα δημιουργούν ύμνους δοξάζοντας τον Θεό.

Και να είσαι περήφανος γι αυτό παιδί μου. Πρόσεχε, και πάντα, και πάνω απ' όλα, να θυμάσαι ότι είσαι ταυτόχρονα το παιδί αυτής της στιγμής αλλά και της ανθρωπότητας ως όλο.

Και να μην ξεχνάς ότι είσαι το παιδί μιας οικογένειας τα μέλη της οποίας δεν καταπίεσαν ποτέ τους άλλους. Διότι το μόνο που χρειάζεται ο Άνθρωπος είναι να ζήσει ολοκληρωτικά την ανθρωπιά, και όχι να καταπιέσει τους άλλους με την ευρύτερη έννοια του όρου. Ελευθέρωσε την συνείδησή σου, ακόμη και στην φυλακή, όπου λιμνάζεις μετά από μία εξοργιστική ετυμηγορία ενόρκων αντί να την φορτώνεις, αδίκως, να χαίρεσε την ελευθερία...

1998

الثقافة بالمجان

Ath-Thaqafa bil Majjan

*Série littéraire gratuite établie et dirigée depuis 1991 par
Free of charge literary series established and directed since 1991 by
Serie literaria gratuita establecida y dirigida desde 1991 por
Naji Naaman*

najinaaman an-najiyyat

AN-NAJIYYAT

النَّجِيَّات

© Tous droits réservés – All rights reserved – Todos los derechos reservados – الحقوق محفوظة

Maison Naaman pour la Culture & www.najinaaman.org

